

sæde i Kolding. Om de genstande, der overførtes, var erhvervet ved køb eller ved gaver, måtte være uden betydning, såfremt der ikke forelå særlige forudsætninger fra givernes side.

Da der fra Den arnamagnæanske Stiftelse og konsistorium ikke har foreligget en indstilling om, at stiftelsen efter unionens opløsning overføres til universitetet i Island eller deles i to afdelinger, har undervisningsministeren været afskåret fra at ordne sagen gennem benyttelsen af sin almindelige beføjelse til at godkende ændringer i fundatsers formålsbestemmelser, når betingelserne for ændring er til stede. Denne beføjelse er med konsistoriums tilslutning i 1950 blevet brugt til gennemførelse af en vidtgående ændring i fundatsen for Hassagers Kollegium og med fakultetets tilslutning i 1960 til gennemførelse af en lige så vidtgående ændring i fundatsen for „Løvenholm“. Regeringen har af grunde, som fakultetet ikke skal tage stilling til, besluttet at ordne spørgsmålet om Den arnamagnæanske Stiftelses forhold gennem en særlig lov.

Selv om det ved en sådan lov bestemtes, at stiftelsen i sin helhed skulle overføres fra Københavns universitet til universitetet i Island, ville der efter min opfattelse ikke være tale om et erstatningsforpligtende,

ekspropriativt indgreb. Indgrebet falder efter sin art helt uden for begrebet afståelse i grundlovens § 73. Hvem skulle en eventuel erstatning tilfalde? Der kunne kun være tale om en erstatning til universitetet. Men det er ikke universitetet, der ejer stiftelsen. Den er en selvejende institution. Det, der skete, ville kun være, at stiftelsen skiftede domicil. Men det kan ikke begrunde, at der skal betales erstatning til universitetet.

Når dette er tilfældet, må lovgivningsmagten også som det mindre kunne bestemme, at stiftelsen skal deles, og det kan heller ikke begrunde krav på erstatning for universitetet. Den kan også gennemføre den i lovforslaget foreslåede ordning. Af udtalelser fremsat fra forskellig side fremgår det, at den foreslåede ordning forekommer mange kunstig, og jeg er ikke tilbøjelig til at mene, at der er valgt en politisk mindre hensigtsmæssig konstruktion. Men det kan ikke bevirke, at ordningen må opfattes som ekspropriation.

I resultatet er jeg således enig med Alf Ross og med det andet medlem af fakultetet, som har sluttet sig til Ross' opfattelse, men jeg har foretrukket at give en særlig begrundelse.

Det tilføjes, at jeg ikke med foranstående har taget stilling til, om der bør gennemføres en ændring i fundatsen.

Ernst Andersen.